

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem ve věci

žalobce: **N. V. M.**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova
1417/25, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2024, č.j. OAM-08035-36/PP-2024,

takto:

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 18. 12. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2024, č.j. OAM-08035-36/PP-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žalobcova žádost

o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky.

II.

Žaloba

2. Žalobce uplatnil v žalobě tři žalobní body, a sice že:

- žalovaný své rozhodnutí zatížil vadou nezákonnosti, když nesprávným způsobem aplikoval § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Závěr, že v případě žalobce je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, není vystaven na adekvátním výkladu daného ustanovení. Žalovaný tak nedodržel povinnost stanovenou mu v § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“).
- žalovaný dále pochybil, když své rozhodnutí založil na neúplných a nedostatečných skutkových zjištěních, když si i přes návrh žalobce nevyžádal stanovisko příslušného Orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Žalovaný tak nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu, když rezignoval na svou povinnost zjistit stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.
- žalovaný v neposlední řadě nedostatečně a nesprávně posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce a jeho rodiny. Nepostupoval tak v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která je součástí právního řádu České republiky. Totéž lze tvrdit také o čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, jelikož žalovaný se v podstatě vůbec nezabýval dopadem napadeného rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu dcery žalobce jako nezletilého dítěte.

K nesprávné aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců

3. Dle žalobce na jeho případ dopadá čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Toto ustanovení sice žalovaný v napadeném rozhodnutí zmiňuje a odkazuje na něj, ale dle názoru žalobce s ním nesprávně pracuje. Předmětné ustanovení zní: *„Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotčenou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“* Toto ustanovení je do českého právního řádu transponováno vícero zákonnými ustanoveními, jedním z nichž je i § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil judikaturu SDEU, která je pro všechny vnitrostátní orgány členských států závazná. Žalobce tedy zdůrazňuje, že vnitrostátní úpravu nelze číst odděleně od přílehlavé unijní úpravy, zde od směrnice 2004/38/ES. Nutno dodat, že čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES představuje kodifikaci judikatury Evropského soudního dvora, přičemž obsahuje detailní instrukci, jak k takovým případům přistupovat.
4. Žalobce připomíná, že jakákoliv opatření členských států, jimiž je omezováno právo volného pohybu občanů EU i jejich rodinných příslušníků, představuje výjimku ze široce pojaté unijní svobody pohybu osob (rozsudek SDEU ze dne 31. 1. 2006, C-503/03, věc Komise proti Španělsku, bod 45). Proto jakákoliv výhrada veřejného pořádku musí být vykládána a aplikována zvlášť restriktivně a vyžaduje důkladné vyhodnocení potřeby

takového omezujícího opatření (rozsudek SDEU ze dne 27. 10. 1977, C-30/77, věc Bouchereau nebo ze dne 29. 4. 2004, spojené věci C-482/01 a C-493/01, věc Orfanopoulos a Oliveri, bod 67).

5. Žalobce je předně přesvědčen, že žalovaný aplikoval výhradu veřejného pořádku nesprávně, neboť napadené rozhodnutí vystavěl v podstatě výlučně na skutečnosti, že žalobce byl v minulosti odsouzen pro spáchání trestných činů. Žalovaný se poměrně detailně věnuje popisu a analýze trestné činnosti žalobce a opakovaně poukazuje na skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, jako je společenská závažnost spáchaných trestných činů či přitěžující okolnosti. Žalobce si je vědom, že tímto se správní orgán z povahy věci v předmětném řízení zabývat musí, ovšem má za to, že je třeba, aby na druhé straně zhodnotil také další okolnosti ze života žadatele, které navíc mohou svědčit v jeho prospěch. V tomto směru si žalobce opět dovoluje poukázat na znění výše zmíněného čl. 27 směrnice 2004/38/ES a především na zde obsažený závěr, že chování dotyčného jednotlivce musí představovat nebezpečí nejen skutečné a dostatečné, nýbrž také aktuální. Žalobce je přesvědčen, že argumentace žalovaného zcela opomíjí hodnotit okolnosti spojené s jeho současnou životní situací a chováním, a z tohoto důvodu neposkytuje jakýkoliv obraz o aktuálnosti tvrzeného nebezpečí ohrožení veřejného pořádku z jeho strany.
6. Žalobce v tomto ohledu poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 8. 2023, sp.zn. 57 A 43/2023, kde bylo správnímu orgánu ze strany soudu vytýkáno, že je třeba zvážit osobní vývoj cizince a dostupné informace o jeho aktuálním chování, o prostředí, v němž se pohybuje, a o tom, zda se dostává do situací, které by mohly vyústit v páchaní trestné činnosti či jiné činnosti, jež by mohla představovat nebezpečí závažného porušení veřejného pořádku. Žalobce má za to, že žalovaný tak v jeho případě dostatečně nečiní.
7. Žalobce si je vědom závažnosti trestné činnosti, kterou na území České republiky v minulosti páchal a nehodlá ji v žádném případě jakkoliv zpochybňovat či zlehčovat. Na druhou stranu uvádí, že svého předchozího jednání lituje a v současné době je jeho jediným cílem získat pobytové oprávnění, aby mohl v České republice pobývat v souladu se zákonem a podílet se na výživě a výchově své dcery, která je pro něj v tomto velkou motivací. Žalobce se podrobil uloženému trestu, který řádně vykonal. Po celou dobu výkonu trestu pracoval (také proto, aby mohl přispívat na výživu dcery) a jeho chování bylo na natolik dobré, že byl na základě usnesení Okresního soudu v Šumperku podmíněně propuštěn.
8. Žalovaný se v odůvodnění vyjadřuje převážně k v minulosti páchané trestné činnosti žalobce a tu pak hodnotí a vyvozuje z ní závěry. Žalovaný se nijak nevěnuje tomu, jak se v současné době žalobce chová, jakým způsobem života žije, v jakém prostředí se pohybuje a podobně. Žalovaný rovněž nehodnotil okolnosti ze soukromého života žalobce. Zde si žalobce dovoluje odkázat se na obsah návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a na bod VII této žaloby (viz níže), kde jsou dle jeho názoru popsány významné skutečnosti, které je třeba mít při posouzení otázky, zda žalobce aktuálně představuje hrozbu pro veřejný pořádek, na paměti.
9. K tomu je dle žalobce opět třeba odkázat na výše citovaný rozsudek, který správnímu orgánu rovněž vytýká, že nepřihlédl k pokročilejšímu věku žalobce, nezohlednil žalobcovu péči o dceru či délku jeho pobytu na území. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2023, sp.zn. 6 Azs 267/2023 (který mimochodem potvrzuje závěry obsažené ve výše zmiňovaném rozsudku Krajského soudu v Plzni) nepostačí hodnotit výše

uvedené pouze v souvislosti s přiměřeností rozhodnutí. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné uvádí: „Krajský soud v rozsudku uvedl, že žalobcův pokročilejší věk snižuje riziko recidivy; stejně hodnotil i žalobcovu každodenní péči o dceru (bod 35 rozsudku krajského soudu). S podstatou výtek stěžovatel v kasační stížnosti nijak nepolemizoval, pouze stejně jako v rozhodnutí zdůraznil, že žalobce je stále v produktivním věku, což mu umožňuje výkon zaměstnání či podnikání v zemi původu, a též zdůraznil, že dcera je dospělá, zdravá a samostatná, schopná se o sebe postarat sama a finanční prostředky, které jí otec poskytuje, nepotřebuje. Takové úvahy se však vztahují k hodnocení přiměřenosti dopadů negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, případně jeho dcery, nikoli posouzení, zda žalobce nadále představuje závažnou hrozbu. Krajský soud správně uvedl, že zohlednění délky pobytu žadatele na území ČR judikatura předpokládá jako jedno z relevantních kritérií pro posouzení aktuálnosti hrozby budoucího porušení veřejného pořádku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, č. 2882/2013 Sb. NSS), přičemž doplnil, že délku pobytu žalobce na území ČR stěžovatel ani bezrozporně nezjistil. K tomu stěžovatel v kasační stížnosti pouze paušálně namítl, že uplynutím dlouhé doby cizinci nevzniká automatické právo na zachování pobytu na území ČR a dále zdůraznil, že žalobce zjevně stále má vazby na zemi původu. I tato námitka se mýjí s podstatou výtky krajského soudu.“

10. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že je aktuálně ze strany žalobce dána existence nebezpečí narušení veřejného pořádku. V tomto ohledu odkazuje na fakt, že žalobci doposud neuplynula uložená zkušební doba, a tudíž nelze mít za to, že žalobce svůj trest vykonal a nelze ani předjímat, zda k tomu v budoucnu skutečně dojde. Zde žalobce opět odkazuje na výše zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu. Oba tyto rozsudky totiž docházejí k závěru, že nelze paušalizovat, že trvání zkušební doby hrozí narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud rovněž v bodu 34 odkazuje na další judikaturu: „Rovněž v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, Nejvyšší správní soud uvedl, že skutečnost, že byl žadatel o pobytové oprávnění z výkonu trestu propuštěn toliko podmíněně, přičemž dosud neuplynula stanovená zkušební doba, sama o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání stěžovatele, který svou nápravu z formálního hlediska neosvědčil zkrátka proto, že k tomu ještě objektivně neměl příležitost.“ Žalobce má za to, že tento závěr je na jeho případ plně aplikovatelný, jelikož se nachází právě v situaci, kdy má pouze velmi omezenou možnost osvědčit svou nápravu. Tím spíše, pokud žalovaný (jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí) v podstatě nebere v potaz okolnosti, jako je například chování žalobce ve výkonu trestu („a zda plněním povinností prokázal polepšení“) či plnění povinností uložených mu soudem v rámci podmíněného propuštění (docházení na konzultace probační služby) atd. Žalovaný je sice okrajově zmiňuje, ovšem dle názoru žalobce jim minimálně nepřikládá dostatečnou váhu.
11. Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal rovněž na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 10. 2022, sp.zn. 114 A 4/2022, přičemž na jeho základě uzavírá, že je právě na žalobci, aby „ujistil“ správní orgán, že z jeho strany již nehrozí protiprávní jednání. Takovýto poukaz je však nesprávný. Žalobce považuje za nutné zdůraznit, že citovaný rozsudek v žádném ohledu nehovoří o tom, že by však takováto povinnost jakýmkoliv způsobem zbavovala správní orgán, aby odůvodnil své rozhodnutí poukazem na konkrétní důvody, které jej vedou k závěru, že je zde dána důvodná obava, že by žalobce mohl představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, nad rámec obecné povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, jaká se uplatní v řízení o žádosti, a nad rámec obecné povinnosti poskytovat správnímu orgánu součinnost v řízení. Už vůbec nelze

shora uvedený rozsudek vykládat tak, že pakliže žalobce „*neujistí*“ správní orgán o tom, že nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, může být jeho nebezpečnost pro veřejný pořádek presumována a žádost o přechodný pobyt automaticky zamítnuta. Výše uvedené nelze vnímat ani tak, že by snad na odůvodnění zamítavého rozhodnutí byly v takovém případě kladeny nižší nároky než u jiných rozhodnutí. V citovaném rozsudku ostatně Krajský soud v Ústí nad Labem dal za pravdu žalobci a napadené rozhodnutí zrušil, přičemž uzavřel, že „*pro podrobnější posouzení chování žalobce tedy musí být jeho poměry a chování zkoumány důkladněji, než jak se zatím stalo, a skutková zjištění musejí být posuzována v jejich vzájemných souvislostech (pro posouzení této otázky nejsou bez významu ani již správním orgánem učiněná skutková zjištění, zejména doba téměř tří let, která již od podmíněného propuštění žalobce uplynula a která skýtá dostatečné možnosti posouzení jeho chování ve vztahu k nebezpečí recidivy, v tomto směru nejsou bez významu ani jeho zdravotní stav a rodinné poměry).*“ Citovaný rozsudek tak nepředstavuje v žádném případě odklon od konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, která požaduje ze strany správních orgánů komplexní a konkrétní zhodnocení nebezpečnosti žadatelů o přechodný pobyt v obdobných případech.

12. Žalovaný tak dle názoru žalobce aplikoval výhradu veřejného pořádku nesprávně, neboť napadené rozhodnutí vystavěl výlučně na skutečnosti, že žalobce byl odsouzen pro spáchání trestných činů, a to zcela v rozporu s judikatorními požadavky.
13. Žalobce má rovněž za to, že trestní minulost žadatele o přechodný pobyt automaticky neznamená, že hrozí jiné závažné narušení veřejného pořádku. K tomuto odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 4/2010-151, kde tento potvrdil, že „*z díkce § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, je zřejmé, že předchozí protiprávní jednání žalobce ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter.*“
14. Žalobce proto uzavírá, že žalovaný nesprávně vyložil § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, konkrétně neurčité právní pojmy „*důvodné nebezpečí*“ a „*závažné narušení veřejného pořádku*“. Konsekventně dané ustanovení chybně aplikoval na případ žalobce. Při svém rozhodování navíc nevěnoval dostatečnou pozornost relevantním okolnostem, zcela v rozporu s čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES jej vystavěl toliko na trestní minulosti žalobce a zatížil tak rozhodnutí vadou nezákonnosti, případně dokonce vadou nepřezkoumatelnosti.

K nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu

15. Žalobce se dále domnívá, že žalovaný založil napadené rozhodnutí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Pochybení žalovaného spatřuje žalobce především v tom, že si tento i přes návrh žalobce nevyžádal vyjádření příslušného Orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Správní orgán na důkazní návrh žalobce nereagoval a nejlepší zájem nezletilého dítěte opětovně nezjistil a nevymezil v napadeném rozhodnutí. Toto žalobce považuje za zásadní pochybení, neboť v předmětném řízení je třeba se blíže zabývat otázkou dopadu rozhodnutí na nezletilé děti. Za tímto účelem je však důležité si opatřit relevantní podklady, přičemž žalovaný sám o sobě nedisponuje odborností, která je k jejich opatření a posouzení zapotřebí. Skutečnost, že stanovisko tzv. OSPODu je možné a žádoucí, pak zároveň potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Příkladem lze zmínit rozsudek ze dne 15. 3. 2021, č.j. 3 Azs 5/2020-77, kde Nejvyšší správní soud uvedl:

„Je to přitom právě OSPOD, který je nadán pravomocí v oblasti ochrany práv dětí na příznivý vývoj a jejich oprávněných zájmů (srov. § 1 ve spojení s § 4 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí); jeho činnost se zaměřuje mimo jiné na děti obrožené násilím mezi rodiči [§ 6 písm. e) a g) citovaného zákona] a jde o orgán disponující potřebnou odbornou erudicí k zodpovězení těchto otázek. Lze tak přitakat stěžovateli, že zpráva OSPOD by v tomto konkrétním případě mohla lépe objasnit intenzitu zásahu do jeho soukromého a rodinného života.“ O tom, že vypracování posudku OSPOD je možné, je pak potvrzena i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2020, č.j. 1 Azs 284/2020-19, bod 31, bod 26 nebo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č.j. 5 Azs 33/2022-39, bod 41.

16. V souvislosti s tímto má žalobce dále za to, že žalovaný se zcela nedostatečným způsobem zabýval posouzením dopadu rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu nezletilého dítěte. Správní orgán si byl přitom přítomnosti nezletilé dcery žalobce vědom a žalobce na potřebu brát její nejlepší zájem v potaz upozornil již v rámci svého vyjádření k podkladům. Žalobce má za to, že správní orgán měl povinnost v jeho případě tento aspekt dopadu rozhodnutí posoudit, své povinnosti však nedostál.
17. Při zjišťování jednotlivých okolností soukromého a rodinného života žalobce, jako otce nezletilého dítěte, by měly správní orgány zaměřit svou pozornost právě na zjištění nejlepšího zájmu tohoto dítěte, který [nejlepší zájem nezletilých dětí] by následně měly učinit středobodem všech svých úvah o přiměřenosti dopadu jejich rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č.j. 5 Azs 383/2019-40, bod 42). Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č.j. 5 Azs 33/2022-39, zejména jeho bod 34: *„Pro kvalifikované posouzení nejlepšího zájmu dítěte je zásadní dostatečné množství informací, na jejichž základě budou mít správní orgány přehled o skutečné rodinné situaci cizince a jeho dítěte. Nejvyšší správní soud připomíná, že je to správní orgán, kdo je v řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost (v tomto případě byla stěžovateli společně se zrušením platnosti jeho povolení k trvalému pobytu zároveň uložena povinnost vycestovat z území ČR ve stanovené lhůtě), povinen opatřit si náležité podklady pro své rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato jeho povinnost je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout veškerou potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 50 odst. 2 a 3 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu), avšak ani pasivita cizince ve správním řízení (což v nyní posuzované věci nenastalo) nezabývá správní orgány jejich zákonné povinnosti k dostatečnému zjištění skutkového stavu - viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2020, č.j. 1 Azs 284/2020-19, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33.“*
18. Posuzování nejlepšího zájmu nezletilých dětí se věnuje bohatá judikatura, která zároveň představuje vodítko pro správní orgány, jak k takovému posouzení přistupovat. Žalobce zde chce zdůraznit, že nežli může být nejlepší zájem nezl. dítěte vůbec posuzován, je třeba jej řádně definovat, jak uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 4. 2020, č.j. 5 Azs 94/2019-33: *„Ní méně zájem dítěte v každém jednotlivém případě musí správní orgán především definovat a zjistit veškeré skutkové okolnosti v té které věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 81/2016-33, ze dne 25. 5. 2016, ve kterém soud uvedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit).“*

19. Vzhledem k výše uvedenému a ke skutečnostem předestřeným již v rámci návrhu na přiznání odkladného účinku této žalobě a dále v bodě VII této žaloby (viz níže) má žalobce za to, že je vysoce pravděpodobné, že vydáním napadeného rozhodnutí by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do nejlepšího zájmu nezletilé dcery účastníka řízení, který však v daném řízení nebyl objasněn ani definován. Účastník řízení tak je nucen setrvat na svém tvrzení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte.
20. Spisový materiál tak dle názoru žalobce vyžadoval zásadní doplnění, jelikož se opírá o nedostatečná skutková zjištění a nedostatečně zohledňuje nejlepší zájem nezletilé dcery účastníka řízení. Zmíněná vada řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu má přitom nesporný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tedy na zákonnost napadeného rozhodnutí. Účastník řízení tak považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Účastník řízení tak uzavírá, že nejenže správní orgán nehodnotil nejlepší zájem nezletilého dítěte způsobem, jakým mu ukládá zákon, ale ani ohledně tohoto zájmu nezjišťoval relevantní skutečnosti v dostatečném rozsahu.

K nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život

21. Žalobce se v neposlední řadě domnívá, že žalovaný pochybil, když nedostatečně a nesprávně posoudil dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života nejen žalobce, nýbrž také jeho rodinných příslušníků, především pak jeho nezletilé dcery. Domnívá se, že toto pochybení bylo způsobeno mimo jiné také nedostatečně zjištěným skutkovým stavem v tomto ohledu (viz výše).
22. Posuzováním přiměřenosti dopadu rozhodnutí na oprávněné zájmy cizinců se mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud, který také konstantně připodobňuje algoritmus přezkumu přiměřenosti k vážení na dvouramenné váze s miskami. Cílem je rozřadit jednotlivé protichůdné zájmy mezi dvě misky na opačných stranách vah a následně zjistit, která strana převáží tu druhou. Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že tento proces nelze nahradit pouhým konstatováním, že rozhodnutí je přiměřené – správní orgány musí při testu proporcionality protichůdné zájmy definovat, popsat a vážit proti sobě. Příkladem lze uvést popis postupu, který doporučil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33: „*Má-li být poměřována závažnost jednání stěžovatelky a dopady do jejího soukromého a rodinného života, musí být konkrétní dopady nejdříve správním orgánem vymezeny. Teprve konkrétně vymezené dopady do soukromého nebo rodinného života stěžovatelky mohou být poměřovány s povahou a závažností jejího jednání.*“ Žalobce se domnívá, že test proporcionality byl ze strany žalovaného proveden nesprávně, jelikož případ žalobce nelze vzhledem k výše uvedenému podřadit pod zájem národní ani veřejné bezpečnosti a opatřením, kterým je zamítnutí žádosti o přechodný pobyt rovněž nemůže být v tomto případě považováno za nezbytné v demokratické společnosti.
23. Žalobce se rovněž neztotožňuje s tvrzením, že způsobený zásah do jeho soukromého a rodinného života není natolik závažný, aby převážil zájem na ochraně veřejného pořádku. Jak již bylo uvedeno výše v rámci návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, žalobce pobývá na území České republiky již od roku 2007, tedy bezmála 17 let, přičemž do roku 2024 byl držitelem pobytového oprávnění ve formě trvalého pobytu.
24. Žalobce se domnívá, že jeho setrvání na území České republiky je nutné, jelikož je otcem nezletilé L. N. (nar. X.), která je občankou České republiky a která se bez jeho přítomnosti

a péče (vzhledem ke svému doposud velmi nízkému věku) neobejde. Přestože v současné době již žalobce není s matkou nezletilá L. (paní K. S., nar. X.) v partnerském vztahu, rodiče spolu nadále vycházejí, jsou přátelé a o dceru společně pečují. Žalobce na svou dceru po celou dobu výkonu trestu pravidelně finančně přispíval, což si dovoluje osvědčit přiložením výpisu z podúčtu vedeného ve výkonu trestu. Na výživě dcery se žalobce podílí i nadále, kdy paní S. pravidelně posílá přibližně 2 000 Kč měsíčně. Tato částka v současné době představuje maximum, které si může vzhledem ke své situaci dovolit. Má však za cíl svou pobytovou situaci co nejdříve vyřešit, sehnat si na území České republiky zaměstnání a částku navýšit. Žalobce má i přes výše uvedené s dcerou velmi blízký vztah a tráví společně mnoho času. Žalobce se s dcerou vidá přibližně 5x do týdne a vozí ji do/ze školy. Dcera ho velmi často navštěvuje v místě jeho bydliště, kde příležitostně zůstává také přes noc. Žalobce a jeho dcera slaví společně svátky, navštěvují další příbuzné (např. strýce účastníka řízení), chodí na procházky a jezdí nakupovat či na výlety (například do lesoparku v Chomutově, na koupaliště v Karlových Varech a v Sokolově, na hřiště Fantazie v Sokolově). Žalobce v příloze dokládá několik rodinných fotografií, které ho s dcerou zachycují při návštěvách v místě jeho bydliště, společných výletech atd.

25. Dcera je vzhledem k výše uvedenému a ke svému nízkému věku na žalobci značně citově závislá a nelze pochybovat o tom, že by odloučení způsobené nuceným vycestováním (ke kterému by v případě nezískání stabilního pobytového oprávnění došlo) velmi těžce nesla a nepřítomnost otce by se podepsala na jejím řádném vývoji a výchově. Navíc je třeba mít v paměti, že žalobce se rovněž finančně podílí na obstarávání výživy pro dceru. Žalobce si je vědom, že k určitému odloučení již došlo v rámci výkonu trestu odnětí svobody, ovšem zdůrazňuje, že toho času ho dcera se svou matkou navštěvovaly tak často, jak jen to bylo prakticky možné, tedy například po dobu jeho setrvání ve věznici v Liberci každé 3 týdny. Žalobce si dovoluje podotknout, že on ani jeho rodina nedisponují takovými finančními prostředky, aby mohl v případě nuceného vycestování do Vietnamské socialistické republiky takto často dceru navštěvovat. Současně se domnívá, že komunikace prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod. nemohou v žádném případě nahradit fyzickou přítomnost rodiče.
26. Žalobce se domnívá, že žalovaný k těmto závažným individuálním okolnostem zcela nedostatečně přihlíží a co do přiměřenosti napadeného rozhodnutí se soustředí prakticky pouze na žalobce, nikoliv však na jeho dceru. Vzhledem k výše popsané újmě, která by byla způsobena nejen jemu samotnému, nýbrž také jeho nezletilé dceři napadené rozhodnutí představuje nejen zásah do jejich práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ale rovněž porušení čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný se v této části odůvodnění zabývá převážně skutečnostmi hovořícími v neprospěch žalobce. Výše uvedené okolnosti bagatelizuje, když uvádí poněkud nepodstatné skutečnosti, jako například že o dceru se může stejně tak dobře postarat sama její matka. Faktem zůstává, že neudělení přechodného pobytu by v tomto případě mělo v podstatě stejný účinek jako správní vyhoštění a zcela jistě by došlo k zpretrhání rodinných vztahů, a to na nepředvídatelně dlouhou dobu. Tím spíše pak, pokud žalovaný argumentuje potřebou setrvat v zemi původu, dokud nebudou jeho odsouzení zahlazena, k čemuž vzhledem k trvání zkušební doby v případě jeho posledního odsouzení dojde minimálně až v roce 2031, což by vzhledem k nízkému věku jeho dcery mělo zcela jistě výrazné negativní následky, kdy by tato strávila v podstatě celé dětství bez přítomnosti otce.

27. Z výše uvedených důvodů se žalobce domnívá, že veřejný zájem na jeho vycestování nemůže převážet nad právem na respektování soukromého a rodinného života, jak jej upravuje nejen § 174a zákona o pobytu cizinců, nýbrž také přímo použitelný článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Veřejný zájem dle jeho názoru nemůže převážet ani nad nejlepším zájmem dítěte (jak uvádí žalovaný) ve smyslu čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

28. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl k žalobním námitkám následující:

K nesprávné aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců

29. Žalovaný připomíná, že k zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců dojde tehdy, pokud je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu Ústí nad Labem - pobočka Liberec ze dne 11. 5. 2020, č.j. 56 T 6/2019-4646, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 2. 2021, č.j. 11 To 47/2020-4599, pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 9 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou pro spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trest. zákoníku. Dále mu byl uložen trest propadnutí věci, a to peněžních částek 2 250 EUR a 114 400 [Kč], které byly zajištěny při domovní prohlídce, a peněžní částky 165 600 Kč, která byla získána prodejem vozidla VW Passat Variant 3C, které bylo v jeho vlastnictví.
30. Z výše uvedených rozsudků vyplývá, že žalobce společně s dalšími odsouzenými zajišťovali v Polsku tablety s obsahem pseudoefedrinu potřebné k výrobě metamfetaminu a tyto převáželi do míst výroby metamfetaminu. Bylo zjištěno, že žalobce konkrétně dne 30. 3. 2018 na blíže nezjištěném místě v Polsku zajistil nejméně 669 500 ks tablet Galpseud, obsahující 60 mg hydrochloridu pseudoefedrinu v jedné tabletě, tyto následně s dalším odsouzeným převezli do České republiky, kde je dále předali dalším z odsouzených. V blíže nezjištěné době v období od října 2018 do listopadu 2018 nakupoval chemikálie, varné sklo a zařízení potřebné k výrobě metamfetaminu, toto postupně s dalšími odsouzenými navezl do varny, kterou zřídili za účelem nelegální výroby metamfetaminu a kde se další odsouzení pokusili vyrobit nejméně 5 886,17 g metamfetaminu hydrochloridu, přičemž k dokončení výroby nedošlo z důvodu zásahu Policie ČR (rozsudek KS Ústí nad Labem - pobočka Liberec 56 T 6/2019). Je zřejmé, že žalobce opakovaně, dlouhodobě, v součinnosti s dalšími odsouzenými, tedy v rámci organizované skupiny porušoval právní předpisy České republiky s cílem nelegálně vyrábět drogu pervitin, kdy zajišťoval k výrobě léků, ze kterých se metamfetamin, resp. pervitin vyrábí a dále nakupoval a zajišťoval i další potřebné vybavení k výrobě drog, čímž opakovaně a dlouhodobě narušoval veřejný pořádek, kdy v pokračování v trestné činnosti mu bylo zabráněno pouze zásahem Policie ČR.
31. Dále byl žalobce rozsudkem Krajského soudu Ústí nad Labem ze dne 1. 10. 2021, sp.zn. 1 T 9/2020, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu Praze ze dne 15. 11. 2022, č.j. 15 To 72/2022-16038, pravomocně odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody nepodmíněně ve výměře 10 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou pro spáchání zvlášť

závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, a odst. 3 písm. c) trest. zákoníku. Z výše uvedeného rozsudku vyplývá, že žalobce v době nejméně od 30. 4. 2018 do 8. 8. 2018 neoprávněně prodal a pro jiného přechovával omamnou a psychotropní látku, konkrétně se jednalo o obchod se sušeným konopím s nejméně 9,003 kg separovaných vrcholových částí rostliny konopí, a takový čin spáchal ve velkém rozsahu. Dále je třeba zdůraznit, že žalobce byl dodavatelem pro obchod se sušeným konopím za cenu 75 000 až 76 000 Kč za 1 kg. Tímto svým jednáním se dopustil zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, a odst. 3 písm. c) trest. zákoníku. Dále byl žalobci uložen trest propadnutí věci, a to částek 2 250 Euro a 114 400 Kč, zajištěných při domovní prohlídce. Dále mu byl uložen trest propadnutí věci, a to peněžní částky ve výši 165 600 Kč, která byla získána prodejem vozidla značky Volkswagen Passat Variant, které bylo ve vlastnictví obžalovaného.

32. Z obou pravomocných odsouzení žalobce je zřejmé, že žalobce opakovaně, dlouhodobě, v součinnosti s dalšími odsouzenými, tedy v rámci organizované skupiny, porušoval právní předpisy České republiky s cílem nelegálně vyrábět, prodávat a přechovávat drogy. Žalobce dále nakupoval a zajišťoval i další potřebné vybavení k výrobě drog, čímž opakovaně a dlouhodobě narušoval veřejný pořádek. Na tomto místě je třeba zopakovat, že v případě žalobce se navíc nejednalo o žádnou postranní roli, naopak žadatel byl hlavním dodavatelem pro obchod se sušeným konopím, a to v době nejméně od 30. 4. 2018 do 8. 8. 2018. Dále úmyslně s dalšími členy organizované skupiny společně vyráběl, přechovával a následně s finančním ziskem distribuoval psychotropní látku metamfetamin, známý jako pervitin, a to v době nejméně od prosince 2017 do 9. 11. 2018, kdy byli zadrženi Policií ČR. K závažnosti drogové kriminality se velice trefně vyjádřil Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2022, č.j. 108 A 6/2022-53: „*Negativní účinky drog, v tomto případě pervitinu, jsou obecně známé. Pervitin způsobuje závažné nežádoucí zdravotní následky, konkrétně bolesti hlavy, bolesti na hrudi, bolesti kloubů, sucho v ústech, zvýšené pocení (s chemickým zápachem), třes, nespavost a téměř vždy se objevuje nechutenství, při dlouhodobém užívání podvýživa. U uživatelů pervitinu je vyšší riziko mozkové mrtvice, častěji se vyskytuje srdeční arytmie, problémy s funkcí plic. Pervitin poškozuje játra a je neurotoxickou návykovou látkou, poškozuje bílou a šedou mozkovou hmotu. Pravidelné užívání pervitinu vede ke zhoršené schopnosti učit se, problémům s pozorností, pamětí, schopnosti rozhodovat se a nižší kognitivní flexibilitě (uživatel nezmění své chování na základě nových informací). Jeho užívání vede k toxické psychóze, halucinacím a bludům. Užívání pervitinu také zvyšuje pravděpodobnost agresivního chování uživatele. Nakonec se uživatel dostává do sociální izolace (jedním z důvodů je poškození porozumění lidem, spojené s užíváním), sociální izolace je jednou z příčin rozvoje deprese (zdroj [www. prevcentrum.cz](http://www.prevcentrum.cz)). Z uvedeného je patrné, že mimo jiné užívání pervitinu vede i k rozkladu rodinného života jeho uživatele, k neschopnosti se o rodinu finančně postarat, vychovávat děti atd. Podle údajů z roku 2017 (viz. Národní strategie prevence a snižování škod spojených se závislostním chováním 2019-2027), je v dospělé populaci ČR odhadnuto cca 0,7 % (cca 50 tis. osob) problémových uživatelů opioidů a metamfetaminu (pervitinu), dlouhodobě dochází k nárůstu především u pervitinu. Česká republika je v mezinárodním kontextu charakteristická problémovým užíváním pervitinu. Podle Výroční zprávy Národní protidrogové centrály pro rok 2021 se na nejzávažnějších formách na nelegálních drogových obchodech podílejí v ČR nepůvodní kriminální skupiny například z Vietnamu. Finanční náklady na boj s drogovou kriminalitou jsou astronomické. Uvedených dopadů drogové kriminality, jakož i skutečnosti, že za ní jsou trestním zákoníkem stanoveny vysoké tresty odnětí svobody, si musel být žalobce velmi dobře*

vědom, přesto ani ta skutečnost, že může řadě uživatelů drog způsobit osobní neštěstí a že může rozvrátit jejich rodinný život, za jehož udržení ve svém případě v tomto řízení bojuje, že může zničit dětství mnoha stejně starým dětem, jako má on sám, jej od páčání trestné činnosti neodradila. Žalobce sice žije na území ČR mnoho let, avšak jeho nelegální jednání svědčí o absolutním nedostatku úcty k právnímu řádu a společenským hodnotám ČR a potažmo o jeho nedostatečné integraci.“

33. Žalovaný dodává, že pokud žalobce páchal natolik závažnou trestnou činnost, měl si být vědom toho, že může zároveň přijít o pobytové oprávnění na území. To se ostatně také stalo. Žalobce na území pobýval od roku 2007 a od roku 2017 pobýval na základě povolení k trvalému pobytu. Nicméně právě s ohledem na výše popsanou trestnou činnost mu bylo toto povolení k trvalému pobytu rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 3. 2022, č.j. OAM-333-14/ZR-2022, zrušeno. Rozhodnutí žalovaného v této věci nabylo právní moci ke dni 28. 3. 2022. Nutno podotknout, že žalobci byla tímto rozhodnutím stanovena lhůta pro vycestování z území České republiky, která začala plynout od propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. I tímto jednáním žalobce narušuje soustavně veřejný pořádek, byť nikoliv tak závažně jako když se věnoval výše popsané trestné činnosti. Nicméně i toto poukazuje na hodnotové nastavení žalobce. V této souvislosti je nutno zmínit, že ke dni 13. 6. 2024 bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
34. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí poměrně obšírně zabíral neurčitým právním pojmem „veřejný pořádek“, a to jak obecně, tak i ve vztahu k osobě žalobce a jednání kterého se dopustil. Asi není třeba rozvádět to, že spácháním zločinu se cizinec do pouští závažného narušení veřejného pořádku.
35. Jak vyplývá z výše uvedených rozsudků žalobce se dopustil zvláště závažné trestné činnosti v rámci organizované skupiny, spočívající v nedovolené výrobě a jiném nakládání s omamnými a psychotropními látkami, které odpovídá i výše trestu odnětí svobody v trvání 10 let. V rámci organizované skupiny navíc zastával podstatnou roli. Navíc se tohoto společensky škodlivého jednání dopouštěl po dlouhou dobu. Dále je nutno zmínit, že žalobce páchal trestnou činnost za účelem dosažení finančního prospěchu pro svou osobu, a to v době, když již měl vytvořeno rodinné zázemí. O závažnosti spáchané trestné činnosti rovněž svědčí to, že žalobce byl uložen nepodmíněný trest v rozsahu 10 let a byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. V rámci podmíněného propuštění mu byla stanovena zkušební doba s dohledem v délce 7 let. Žalobce byl podmíněně propuštěn dne 14. 5. 2024, z uložené zkušební doby uplynula příliš krátká část (rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 11. 2024), aby bylo možné hovořit o tom, že žalobce již nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek. Navíc ani po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody si žalobce nezajistil řádné zaměstnání. Tyto všechny skutečnosti ve svém souhrnu značně zvyšují nebezpečnost celého jednání žalobce pro společnost.
36. Žalovaný k námitce výhrady veřejného pořádku uvádí, že Směrnice č. 2004/38/ES v čl. 27 v souvislosti s výhradou veřejného pořádku hovoří o tom, že odepření práv podle směrnice musí být založeno na osobním chování dotyčného jednotlivce a musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Podle téhož ustanovení směrnice sice předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takového opatření (v daném případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu) neodůvodňuje, nicméně jednání rodinného příslušníka občana Evropské unie, které naplňuje znaky trestného činu, může mít celou škálu podob

a zejména může nabývat různé společenské nebezpečnosti. Z tohoto pohledu je rozdíl, pokud se rodinný příslušník občana Evropské unie dopustí neúmyslného trestného činu a trestného činu úmyslného, pokud se dopustí přečinu nebo zločinu, nebo pokud trestnou činnost páchá opakovaně. Opakovaná trestná činnost byla u žalobce prokázána v předchozím odstavci tohoto vyjádření.

37. Žalovaný má tak za to, že výhradu veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců lze uplatnit na případ žalobce. Žalovaný má za to, že přihlédl ke všem relevantním okolnostem v projednávané věci, které mohou mít vliv na posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku ze strany žalobce do budoucna, kterými jsou například charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. doba páčání trestného činu a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody.
38. Žalovaný má za to, že v napadeném rozhodnutí nevycházel jen z předchozího odsouzení žalobce, ale přihlédl i k dalším podstatným skutečnostem. Konkrétně v napadeném rozhodnutí uvedl: *„Žadatel byl podmíněně propuštěn teprve v roce 2024, tedy dle správního orgánu vzhledem k závažnosti trestné činnosti žadatele neuplynula od jeho propuštění dostatečně dlouhá doba pro to, aby bylo možné konstatovat, že žadatel nepředstavuje nebezpečí veřejnému pořádku. Rovněž k rozhodnému dni o předmětné žádosti neuplynula doba dostatečně dlouhá na to, aby mohlo být na žadatele pohlíženo, jako by nebyl odsouzen, tedy zatím nedošlo k zaházení těchto odsouzení. V takovém případě si ono původní jednání, kterým došlo k závažnému narušení veřejného pořádku, pro účely vydání povolení k přechodnému pobytu zachovává stále svou aktuálnost nebezpečí opětovného závažného narušení veřejného pořádku ze strany žadatele. Dle názoru správního orgánu tedy nelze usuzovat, že by se žadatel ke dni vydání tohoto rozhodnutí již osvědčil a nepředstavoval by aktuální nebezpečí narušení veřejného pořádku. ... Podstatnou skutečností v žadatelově případě je také samotný charakter páchané trestné činnosti. Problematika zneužívání metamfetaminu a konopí u nás byla vyřešena z hlediska právního jeho zařazením mezi omamné a psychotropní látky. Příprava drog, či podílení se na ní, je vysoce společensky nebezpečná a opovrženímhodná činnost, neboť její konzumace bezprostředně nebo nepřímo ohrožuje zdraví a život. Je nezpochybnitelnou skutečností, že koncept užívání nelegálních drog je společensky škodlivý a nežádoucí, z tohoto důvodu je třeba trestně právně regulovat nakládání s nelegálními drogami a správní orgán se ztotožňuje se zákonnou represí, která patří do portfolia nástrojů úspěšných protidrogových politik nejen jako mezní prostředek regulace chování jednotlivců, ale zejména jako nástroj sociální prevence a kontroly... Správní orgán uvádí, že jednání žadatele, kterého se dopustil, bylo s úmyslem přímým. Nejednalo se tak o pouhé opomenutí povinnosti, či nedbalostní trestný čin. Trestná činnost žadatele pak nebyla jednorázovým excesem, ale závadového jednání se dopustil minimálně ve dvou případech. Ve vztahu k závažnosti jednání je třeba akcentovat i motiv, kterým byl finanční zisk. Závažnost narušení veřejného pořádku lze spatřovat mimo jiné i ve skutečnosti, že žadatel se podílel na zvláště společensky škodlivém protiprávním jednání zcela vědomě a dobrovolně.“*
39. Dle žalovaného je nutno přihlédnout dále k tomu, že dle evidence z Rejstříku trestů je zřejmé, že zkušební doba byla žalobci stanovena do 14. 5. 2031 s dohledem. Z uložené zkušební doby uplynula jen krátká doba, aby bylo možné vyslovit závěr, že se žalobce napravil a nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek. Žalovaný na okraj uvádí, že dle § 89 odst. 1 trestního zákoníku při podmíněném propuštění stanoví soud zkušební dobu u odsouzených za zločin na jeden rok až sedm let. Žalobci tak byla uložena maximálně možná délka zkušební doby. Žalovaný si dovolí poukázat na to, že účelem dohledu je

kontrola chování pachatele, čímž je zajišťována ochrana společnosti a snížení možnosti opakování trestné činnosti. Navíc žalobce nesplnil dříve uloženou povinnost vycestovat a tím porušuje i zákon o pobytu cizinců. Žalovaný má tedy za to, že na základě výše uvedených skutečností je třeba žalobce stále považovat za osobu, která by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek i do budoucna.

40. K nutnosti trvání zachování zkušební doby odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č.j. 2 Azs 156/2018-49: „*Ačkoli není vyloučeno, aby se v budoucnu ukázalo, že trestná činnost tvoří spolu s pobytem ve vězení uzavřenou kapitolu ve stěžovatelově životě, v době, kdy bylo rozhodováno o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, ještě nebylo možné na stěžovatele v kontextu všech zjištěných okolností pohlížet jako na osobu, od níž závažné porušení veřejného pořádku nehrozí. I délka zkušební doby podmíněného propuštění (zde do roku 2021) má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami, a může být nahlížena jako „rizikové“ období, kdy je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život. I když rozhodně nelze zjednodušeně říci, že překážka pro povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu podmíněného propuštění, určitou indicii, již nelze přehlížet, tato okolnost představuje.*“
41. Žalovaný citoval i další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2023, č.j. 7 Azs 306/2022-45, neboť má za to, že se týká případu žalobce: „[17] ... I podle názoru Nejvyššího správního soudu v případě stěžovatelky nejsou dány žádné okolnosti svědčící o významné míře ujistění, že podobné jednání u ní již do budoucna nehrozí. Ostatně „trestněprávní odsouzení pro nikoli bagatelní trestný čin, tedy takový, který stěžovatelka úmyslně páchala po delší dobu a jehož společenská nebezpečnost vyjádřená v obecné rovině trestní sazbou a individuálně zohledněná trestním soudem zejména v tom, jaký druh a jakou výši trestu uložil, je významná, je zpravidla signálem toho, že takové důvodné nebezpečí je zde dáno. Signál neznamena jistotu, avšak nelze jej nevzít v úvahu.“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019–33). Není přitom pravdou, že by správní orgány a krajský soud akcentovaly z hlediska naplnění podmínek dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pouze trestnou činnost stěžovatelky, neboť reflektovaly i další skutečnosti, vč. těch, které stěžovatelka zmiňovala ve svůj prospěch (mj. doba, která uplynula od spáchání trestné činnosti). Shledaly, že uplynulou dobu nelze považovat za řádné vedení života, neboť stěžovatelka byla během této doby buď ve výkonu trestu, nebo ve zkušební době, čímž byla v podstatě „donucena“ vést řádný život, což nelze považovat za dobrovolné jednání. Ke stejnému závěru ostatně již dříve dospěl i Nejvyšší správní soud, když uvedl, že převážnou část doby, která uplynula od páchaní trestné činnosti do nabytí právní moci rozhodnutí žalované, byla stěžovatelka trestně stíhána nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, a proto tuto dobu nelze hodnotit v její prospěch. Uvedené časové období tak nelze považovat za dobu, po kterou cizinec prokázal, že se již do budoucna hodlá chovat v souladu se zákony České republiky, a nepředstavuje tak již skutečné, dostatečné, závažné a aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2023, č. j. 3 Azs 370/2021-36, a ze dne 30. 5. 2023, č. j. 3 Azs 246/2021-47).

[18] Krajský soud přitom neopomenul hodnotit i to, že stěžovatelka byla podmíněně propuštěna. Jak však správně podotknul, uplatnění institutu podmíněného propuštění samo o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání stěžovatelky a nezaručuje, že se skutečně napravila. Doba, která uplynula od podmíněného propuštění stěžovatelky a po kterou vede řádný život, pak netvoří ani polovinu zkušební doby podmíněného propuštění stěžovatelky. V

této souvislosti je nutné zdůraznit, že: „Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si musel být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom možných důsledků také v rovině zákona o pobytu cizinců“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Azs 285/2014-39, a dále také např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Přímou vztahu ke stěžovateli lze pak odkázat na rozsudek č. j. 3 Azs 114/2020-31, dle kterého „podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody samo o sobě a bez dalšího neznamena, že se cizinec napravil, povede řádný život a již žádné nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu zákona o pobytu cizinců nepředstavuje. Pokud by byly v tomto smyslu správní orgány vždy 'vázány' tím, že došlo k podmíněnému propuštění (či k propuštění po vykonání celého trestu), byla by možnost aplikace výhrady veřejného pořádku de facto vyprázdněna. Otázku nebezpečí cizince pro veřejný pořádek je třeba posuzovat samostatně, a to zejména s ohledem na povahu jeho trestné činnosti a další zjištěné okolnosti, a to i poté, co byl z výkonu trestu (podmíněně) propuštěn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 312/2016-59).“

42. Jak už žalovaný výše uvedl, že stanovené zkušební doby uplynula příliš krátká doba, aby bylo možné konstatovat, že už žalobce není hrozbou pro veřejný pořádek. Navíc žalobce nemá stálý příjem a to může být rizikem, aby žalobce opět nezačal znovu páchat další trestnou činnost za účelem dosažení zisku, což je uvedeno i napadeném rozhodnutí. Žalobce rovněž neuvedl žádné další okolnosti, které by dávaly ujištění, že hodlá vést řádný život i do budoucna.

K nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu

43. Žalovaný nesouhlasí s žalobcovým závěrem, že nedostatečně zjistil skutkový stav, když si nevyžádal vyjádření příslušného Orgánu sociálně-právní ochrany dětí a na tento důkazní návrh nijak nereagoval. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí tímto návrhem zabýval a poté vyhodnotil, že takový úkon je nadbytečný. Konkrétně žalovaný na str. 16 svého rozhodnutí uvedl: „Správní orgán v rámci tohoto rozhodnutí nevyhověl žádosti o vyžádání stanoviska příslušného Orgánu sociálně-právní ochrany dětí, za účelem prokázání blízkého vztahu mezi žadatelem a jeho dcerou. V návaznosti na to správní orgán uvádí, že tento úkon se zdá jako nadbytečný, vzhledem k tomu, že správní orgán žádným způsobem nepochybně vztah žadatele k jeho dceři a jeho péči o ni. Správní orgán žadatele a jeho bývalou družku vyslechl a dostatečným způsobem zjistil charakter vztahu mezi ním a dcerou, přičemž vycházel z toho, co mu řekl samotný žadatel.“
44. Řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se dcery žalobce dotýká pouze nepřímou, předmětem žádosti je povolení k pobytu pouze žalobce samotného. Ústavní soud v této souvislosti v nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp.zn. IV. ÚS 950/19, k povinnosti zohlednit nejlepší zájem dítěte zakotvený v čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte uvedl, že je třeba rozlišovat mezi různými kategoriemi řízení podle typu dopadu na dítě. První kategorie tvoří řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva a povinnosti dítěte. Druhou kategorií představují řízení, jejichž účelem je sice upravit práva a povinnosti dítěte, ale jedná se o taková práva a povinnosti, které se nedotýkají přímo statusu dítěte. Konečně do třetí kategorie spadají řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, tedy rozhodovat o jeho právech a povinnostech, ale na dítě taková rozhodnutí mají zprostředkovaný právní dopad nebo jejich výsledek je spojen se změnou právního postavení dítěte například vycestování osoby, která o dítě pečuje. V případě této třetí

kategorie pak Ústavní soud uvedl, že zájem dítěte je sice zásadním kritériem, ovšem nikoliv kritériem rozhodujícím. Nad ním může převážet jiný důležitý konkurující zájem.

45. Žalobce ve své žalobě opakovaně zmiňuje, že žalovaný měl povinnost zjistit nejlepší zájem dítěte. Článek 3 odstavec 1 Úmluvy o právech dítěte však nehovoří o žádném zjišťování nejlepšího zájmu dítěte, nýbrž stanoví, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. Žalovaný v rámci svého rozhodování vzal v úvahu nejlepší zájem dcery, kterým je nepochybně její řádný vývoj a možnost kontaktu s oběma jejími rodiči. Tento kontakt může být zajištěn na dálku, a to i co se týče finančního příspěvku na dceru. Ostatně nelze nezmínit, že žalobce má území Vietnamu manželku paní P. T. L., nar. X., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, se kterou má dceru, nezl. N. H. Ch., nar. X., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, se kterými vztah na dálku udržuje. Kontakt na dálku by tak byl schopen vést i s dcerou, kterou má na území České republiky, pokud by se vrátil do Vietnamu.
46. Zájmu nezletilých dětí žalobce ovšem silně konkuruje zájem České republiky na zachování bezpečnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že právě zájem na zachování vnitřní bezpečnosti převáží nad zájmy nezletilé dcery žalobce a žalobce samotného na zachování rodinného života na území České republiky.
47. Žalovaný tak shrnuje, že se v rámci možností s dopadem rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života vyrovnal, vzal v úvahu jeho rodinné vazby, že má na území nezletilou dceru, a dopad posoudil v rámci informací, které měl. Jednání žalobce je natolik závažné, že za daných okolností nemůže převážet nejlepší zájem nezletilé dcery nad zájmem na zachování bezpečnosti České republiky.
48. Žalobce v žalobě opakuje, že má být zohledněn nejlepší zájem jeho dcery, a to dcery, kterou má v České republice. Žalobce tak staví do popředí zájmy jen jedné ze svých dcer. Jak bylo výše uvedeno, žalobce má ve svém domovském státě ještě jednu dceru, která je podobného věku jako jeho dcera, která žije v České republice.

K nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život

49. Žádost žalobce o vydání povolení přechodnému pobytu byla zamítna z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který nevyžaduje, aby docházelo automaticky k posuzování přiměřenosti dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ovšem s ohledem na to, že článek 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES podmiňuje veškerá omezení práva pohybu a pobytu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků přiměřeností daných opatření, žalovaný k takovému vyhodnocení přiměřenosti dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce přikročil.
50. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že na území ČR pobývá dcera nezl. N. L., nar. X., st. přísl. Česká republika, která žije ve společné domácnosti se svojí matkou, paní S. K.
51. Otázce dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se žalovaný věnoval ve svém odůvodnění dostatečně a argumentačně ji pokryl zcela odpovídajícím způsobem a dovolí si nějaké podstatné skutečnosti zopakovat. Ze správního spisu vyplývá, že dcera žalobce žije s matkou, která se po dobu výkonu trestu odnětí svobody žalobce o dceru starala. Z výsledku svědkyně paní S. provedeného v průběhu správního řízení vyplynulo, že žalobce s dcerou a její matkou nežije od 9. 11. 2018, kdy byl vzat do vazby. V současné době je paní S. na mateřské dovolené a s její dcerou jí pomáhá její současný partner. Žalobce žije u svého bratra v rodinném domě, který ho dle

výpovědi žadatele živí, protože žadatel v současné době nedosahuje žádných příjmů. Žalovaný má tak za to, že žalobce může kontakt s dcerou udržovat na dálku a rovněž tak i přispívat finančním příspěvkem.

52. Žalovaný poukázal na to, že žalobce se drogové trestné činnosti, tedy jedné z nejzávažnějších forem trestné činnosti, která je navíc celosvětový problém, dopustil úmyslně, vědomě a s rizikem odsouzení, případně i soudního vyhoštění a rovněž tak s možností ztráty pobytového oprávnění ve správním řízení, jako důsledkem závažné trestné činnosti, což se také stalo, když mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Svým protizákonným jednáním dal žalobce jednoznačně najevo, jak se staví ke svému pobytu v ČR a dodržování platných zákonů. Žalobce sám ohrozil svůj pobytový status, když se rozhodl pro trestnou činnost a možný postih, včetně přiměřeného opatření, kterým je odebrání či neudělení pobytu.
53. Žalobce poukazoval na to, že jeho dcera je na něm citově závislá a odloučení způsobené vycestováním by velmi špatně nesla. K tomuto žalovaný uvádí, že žalobce rovněž neuvedl ani neprokázal, že by byla nutná jeho osobní přítomnost u dcery (např. ze zdravotních důvodů). Naopak omezený kontakt se členy rodiny je třeba chápat jako důsledek trestné činnosti žalobce. Toto si měl žalobce uvědomovat dříve, než s trestnou činností započal. Pokud zisky plynoucí ze svého protiprávního jednání spojeného s neoprávněnou [výrobou] omamných a psychotropních látek stavěl nad zachování své rodiny, nyní musí strpět všechny důsledky tohoto svého jednání.
54. Žalovaný má za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že jím namítaný zásah do jeho soukromého a rodinného života lze považovat nejen za přiměřený s ohledem na ochranu státu a veřejného pořádku. Právě v případech, kdy pobyt žalobce na území představuje závažné narušení veřejného pořádku, je možné připustit zásah do rodinného života a žádosti o pobytové oprávnění na území nevyhovět. Žalovaný tedy trvá na svém názoru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřený důvodům vydání rozhodnutí.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

55. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

56. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

57. Soud neshledal důvodnými námitky žalobce o „nesprávné aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.“
58. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

59. Předně je nezbytné uvést, že žalovaný vyložil § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zcela v souladu s jeho obsahem i judikaturou Nejvyššího právního soudu i Soudního dvora Evropské unie. Zcela správně je vyložil tak, že je nezbytné zkoumat, zda žalobce „představuje nebezpečí nejen skutečné a dostatečné, nýbrž také aktuální“. V souladu s tím pak učinil závěr, že v případě žalobce tomu tak je.
60. Nesprávnými jsou tvrzení žalobce o tom, že žalovaný „vystavěl rozhodnutí výlučně na skutečnosti, že žalobce byl v minulosti odsouzen pro spáchání trestných činů“, že „nehodnotil okolnosti spojené s jeho současnou životní situací a chováním“, že „se nevěnuje tomu, jak se žalobce v současné době chová, jakým způsobem života žije, v jakém prostředí se pohybuje, nehodnotil okolnosti ze soukromého života žalobce“. Tato tvrzení jsou v rozporu se skutečnostmi, které uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
61. Žalovaný vycházel ze závažnosti dvou drogových trestných činů, úmyslných spáchaných, na kterých se žalobce podílel velkou měrou (v rámci organizované skupiny, byl hlavním dodavatelem pro obchod se sušeným konopím, se členy organizované skupiny vyráběl, přechovával a následně přechovával pervitin), motivu, kterým byl finanční zisk, dlouhodobosti trestné činnosti, která by pokračovala, když by nebyl zadržen Policií ČR, výše trestu odnětí svobody (10 let), délky zkušební doby (do 14. 5. 2031), uplynutí krátké doby od propuštění z trestu výkonu odnětí svobody (14. 5. 2024), kdy od spáchání trestné činnosti uplynulo 6 let, ale po tuto dobu byl žalobce převážně ve výkonu trestu odnětí svobody.
62. Žalovaný dále uvedl: „V případě žadatele správní orgán došel k závěru, že prozatím nedošlo ve významné míře k ujištění, že u žadatele již závadové chování nebrozí. Žadatel byl při páchání trestné činnosti motivován výhradně finančním ziskem, kdy nebylo v rámci správního řízení ani jakkoliv prokázáno, jakým způsobem žadatel dosahuje příjmů po jeho propuštění. V této věci mohl správní orgán vycházet z protokolu o výsledku žadatele, dle kterých budí příjmy žadatele pochybnosti, neboť žadatel uvedl, že v současné době nemá žádné příjmy a živí ho bratr. Jelikož tak nebylo prokázáno, že žadatel dlouhodobě disponuje stálým a pravidelným příjmem, nelze proto ani zcela vyloučit, že tento nebude právě s ohledem na finanční motiv v trestné činnosti pokračovat.“
63. Žalovaný dále vycházel z toho, že jazyková vybavenost žalobce není příliš dobrá, na obě konzultace na probační a mediační službě dorazil z doprovodem, který zprostředkoval komunikaci v češtině. Díky tomu je těžce pracovně uplatnitelný, snadněji by se mohl zapojit do závadového prostředí, jehož byl dříve součástí, a to s motivem finančního zisku. Ač byl žalobci zrušen trvalý pobyt, nebyla mu přiznána fikce pobytu. Žalobce přesto neodcestoval, muselo s ním být zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění, žalobce tedy i po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nerespektoval právní předpisy České republiky.
64. Je tedy zřejmé, že žalovaný nevystavěl rozhodnutí výlučně na trestní minulosti žalobce a věnoval se i jeho současné životní situaci. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se zabýval nejen závažností, povahou a motivací dřívější trestné činnosti žalobce, ale rovněž jeho aktuálními osobními a sociálními poměry. Hodnotil mimo jiné skutečnost, že žalobce po propuštění z výkonu trestu nevykazuje žádný legální příjem a je zcela závislý na podpoře bratra, dále jeho omezenou jazykovou vybavenost, která ztěžuje pracovní uplatnění, a skutečnost, že nerespektoval právní povinnost vycestovat, když mu nebyla přiznána fikce pobytu. Na základě těchto skutečností žalovaný uzavřel, že nelze vyloučit riziko recidivy, zejména s ohledem na dřívější finanční motiv trestné činnosti. Rozhodnutí

žalovaného tedy nevyplývá pouze z minulosti, ale zahrnuje i aktuální zhodnocení chování a okolností života žalobce, čímž splňuje požadavek komplexního a do budoucna zaměřeného posouzení.

65. Soud má ve shodě se v případě žalobce byly splněny podmínky pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl opakovaně zapojen do závažné drogové trestné činnosti (včetně výroby a distribuce pervitinu) v rámci organizované skupiny, a to z ryze finančních důvodů, které ho mohou k obdobnému jednání vést i nadále. Tato trestná činnost byla rozsáhlá a dlouhodobá, žalobce za ni byl odsouzen k vysokému trestu odnětí svobody, a nadto po propuštění nevykazuje legální příjem ani stabilní zázemí. Díky jazykovému hendikepu je těžko pracovně uplatnitelný a znovu porušil právní řád České republiky v souvislosti s jeho dobrovolným nevycestováním. I po výkonu trestu reálně hrozí, že by mohl znovu páchat obdobně závažnou trestnou činnost.
66. Dlužno doplnit, že žalobce existenci těchto skutečností nijak nevyvracel, pouze tvrdil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou vůbec uvedeny.
67. Aktuální situaci žalobce nezmírňuje ani to, že byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a ve výkonu trestu odnětí svobody pracoval, neboť nic z toho nenalezlo odraz v situaci, ve které se žalobce nacházel po svém propuštění. Žalobce nemá ani stabilní rodinné zázemí, když s matkou dcery nežije ve společné domácnosti.

B.

68. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce o „nedostatečně zjištěného skutkového stavu“.
69. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že pro řádné zjištění skutkového stavu nebylo třeba vyžadovat stanovisko Orgánu sociálně právní ochrany dětí.
70. Žalovaný v průběhu správního provedl výslech žalobce i matky dcery žalobce. Při těchto výsleších zjištěné skutečnosti žalovaný nijak nerozporoval, při svém rozhodnutí z nich vycházel, a to včetně tvrzené intenzity vztahu žalobce a jeho dcery a rozsahu jeho péče o ní. Skutkový stav tedy byl zjištěn v rozsahu dostatečném pro posouzení pro rozhodnutí věci podstatných skutečností. Dalšího důkazu tedy nebylo třeba.

C.

71. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce o „nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život“.
72. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že rozhodnutí není nepřiměřené.
73. Žalobce je osobou, u níž jsou splněny podmínky pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, u níž s ohledem na zjištěné skutečnosti i po výkonu trestu reálně hrozí, že by mohl znovu páchat obdobně závažnou trestnou činnost. Žalobce nemá stabilní rodinné zázemí, nežije s matkou své dcery, nemá stabilní ekonomické zázemí, žije u svého bratra, který ho živí, v souvislosti s nevycestováním znovu porušil právní řád České republiky, není na území České republiky řádně sociálně začleněn, kdy během svého pobytu páchal závažnou drogovou trestnou činnost, pobýval dlouho ve výkonu trestu odnětí svobody, za celou dobu svého pobytu nemá dostatečnou znalost českého jazyka. Navíc v domovském státu má žalobce manželku a podobně starou další nezletilou dceru.
74. Oproti tomu žalobce staví zájem své nezletilé dcery. S touto se však po dobu výkonu trestu odnětí svobody stýkal minimálně, dcera po celou dobu žije ve společné domácnosti se svojí

matkou, která se o ní starala a stará, ve společné domácnosti s ní žije nový partner matky a jejich dítě. Dcera není v péči otce, ten se s ní stýká v jím tvrzených časových úsecích a ohledem na své nevyřešené majetkové poměry částečně finančně přispívá. Dcera nemá žádné zdravotní problémy, pro které by byla závislá na péči žalobce.

75. Je tedy zřejmé, že s ohledem na stávající situaci žalobce nelze dospět k závěru, že by zájem na styku žalobce a jeho dcery převažoval nad zájmem na ochraně společnosti před žalobcem. Ve světle skutečností, že žalobce se dopustil dlouhodobé a vysoce závažné drogové trestné činnosti v rámci organizované skupiny, byl za ni odsouzen k vysokému trestu odnětí svobody, po propuštění neprojevil stabilní snahu o zařazení do společnosti (není řádně zaměstnán, žije u bratra a porušil povinnost opustit území), a že přetrvává riziko pokračování v nelegálních aktivitách motivovaných finančním prospěchem, převažuje zájem na ochraně společnosti nad zájmem žalobce na zachování plného styku s dcerou. Ačkoli má žalobce s nezletilou dcerou rodinné vazby, tato žije v péči matky a nového partnera, je zajištěna po materiální, emoční i zdravotní stránce, a není na otci existenčně či jinak bezprostředně závislá. Soud proto uzavírá, že vzhledem k vysokému stupni společenské nebezpečnosti jednání žalobce a přetrvávajícímu riziku recidivy nelze považovat omezení jeho pobytu za nepřiměřené zásahy do soukromého a rodinného života.

VI.

Rozhodnutí soudu

76. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

77. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

78. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. března 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

